

[Pelle Voigt]

på hovedprincipperne i dette forslag, og at vi vil arbejde imod, at det statslige engagement på dette område bringes til ophør.

Vi mener, at et fortsat statsligt engagement på dette område er nødvendigt. Det betyder til gengæld, jfr. tidligere diskussioner bl.a. om et socialdemokratisk forslag her i salen, at vi naturligvis må acceptere en fortsat kvotaordning – vi skal vel operere med en kvotaordning på mellem 3.000 og 4.000 boliger. Og derudover, vil jeg så sige til hr. Thor Pedersen, synes jeg, det er ganske rimeligt, at kommunerne får lov til at bygge alt det ældreboligbyggeri, de i øvrigt mener der er brug for. Men vi har ikke gode erfaringer, f.eks. inden for det almennyttige boligbyggeri, med den adgang, kommunerne har til at opføre alt det almennyttige boligbyggeri, de vil, uden for den eksisterende kvota. Der bliver jo faktisk ikke bygget noget.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Hr. Pelle Voigt ironiserer over, at der er én borgmester, der er tilfreds med forslaget. Jeg sagde, at der var én borgmester, der var særdeles tilfreds. Hvis jeg skulle nævne dem, der er tilfredse, så er det ikke muligt inden for den taletid, der er til rådighed – der er kun 2 minutter – og så må devisen være: ingen nævnt, ingen glemt. Jeg vil ikke udsætte mig for den kritik, at nogen vil komme og sige til mig: hvorfor blev jeg og min kommune ikke nævnt?

Endelig forstår jeg slet ikke, at man skulle harcelere over, at jeg siger, at vi anbefaler en hurtig udvalgsbehandling. Skulle jeg have anbefalet en langsom udvalgsbehandling? Anbefaling til hurtig udvalgsbehandling kan godt indebære grundighed, når man ser på gennemsnitstider for udvalgsbehandling i dette hus, så det er såmænd ikke noget specielt stort ønske.

Hvad angår finansieringen, må vi ikke glemme, at en stor del af de boliger, der også er tale om her – ældreboligen omfatter også pensionistboligen, som vi kender den i dag – er 100 pct. kommunalt finansieret, enten ved direkte udlæg af kassebeholdning eller ved en kommunal lånoptagelse. Så der er altså ikke tale om den store omstilling. Der er mere tale om en ligestilling, idet man siger: vi har kun ét begreb, der hedder ældreboligen,

og så er det op til kommunen efter alle gode ideer at bestemme placering, antal og form. Og det er en spændende opgave, som enhver kommune vil være glad for at påtage sig.

Estrup (RV):

Jeg vil godt starte med det positive. Det er godt, at vi nu har fået et udspil om regeringens planer for ældreboligområdet. Det er efterhånden ikke helt få gange, vi alle i denne sal har understreget, hvor vigtigt det var at få styr på regelsættet for ældreboliger, så vi kunne komme i gang med at løse selve opgaven, dvs. få fremskaffet flere ældreboliger. Gentagelsen klang efterhånden en smule hult.

Nu har regeringen så – med noget besvær, fornemmer man – fundet sine ben, og resultatet er faktisk i nogle henseender vellykket. Vi er kommet et godt skridt i retning af et ensartet ældreboligbegreb, som hviler på en målsætning om og har en standard, som muliggør, at folk kan blive længst muligt i deres egen bolig. Det er et klart skridt bort fra institutionsløsningen som det typiske, så snart en eller anden form for handicap eller plejebestand gør sig gældende. Den udvikling kan vi helhjertet støtte fra radikal side.

Det er også positivt, at lovforslaget så klart understreger, at en løsning på ældreboligproblemet kun kan findes, hvis man i stor målestok satser på ombygning af den eksisterende boligmasse og indpasning af ældreboliger i byfornyelsen. Nybyggeri kan kun tilfredsstille en beskeden del af det udækkede behov.

Et tredje element, som jeg trods en række forbehold, som jeg skal vende tilbage til, også finder et positivt, er vægten på det kommunale engagement i og ansvar for løsning af ældreboligproblemet. Den enkelte kommune kender selv bedst problemets omfang og har en nærliggende interesse i at kunne tage fat på det uden alt for snærende bånd fra centralt hold. Kommunerne må derfor også påtage sig en større del af finansieringsbyrden og et mere direkte ansvar for indsatsen i forhold til deres egne borgere.

Men herefter melder problemerne sig, for er dette forslag overhovedet andet og mere end kønne tanker og et nogenlunde strømlinjeregelsæt? Er der nogen som helst udsigt til, at vi gennem forslaget inden for oversku-